

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 29 czerwca 1965 r.

Nr 26

TRESC:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

- 173 — z dnia 19 czerwca 1965 r. w sprawie utworzenia funduszu ubezpieczenia społecznego rzemieślników 225
174 — z dnia 19 czerwca 1965 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zawieszania prawa do renty oraz zasad wypłacania inwalidzkiej renty wyrównawczej 225
175 — z dnia 19 czerwca 1965 r. w sprawie dodatków do rent z tytułu pracy naukowej 226
176 — z dnia 21 czerwca 1965 r. w sprawie dodatkowych urlopów dla niektórych pracowników, zatrudnionych w zakładach resortu przemysłu ciężkiego 227

ROZPORZĄDZENIA:

- 177 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 czerwca 1965 r. w sprawie określenia państwowych biur notarialnych, przejmujących prowadzenie ksiąg wieczystych 228
178 — Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 22 czerwca 1965 r. w sprawie zasad uznawania rzemieślników za świadczących usługi dla ludności lub rolnictwa oraz określenia działalności rzemieślników zrównanej z działalnością usługową w zakresie uprawnień rentowych 228

173

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 czerwca 1965 r.

w sprawie utworzenia funduszu ubezpieczenia społecznego rzemieślników.

Na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. z 1958 r. Nr 45, poz. 221 i z 1963 r. Nr 28, poz. 164) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się fundusz ubezpieczenia społecznego rzemieślników, zwany dalej „funduszem”, który powstaje ze składek opłacanych przez rzemieślników.

§ 2. Środki funduszu przeznacza się na:

- 1) świadczenia lecznicze,
- 2) renty starcze,
- 3) renty inwalidzkie,
- 4) renty rodzinne,
- 5) dodatki do rent,
- 6) zasiłki pogrzebowe,

7) świadczenia w naturze dla rencistów,

8) koszty administrowania funduszem.

§ 3. Dysponentem funduszu jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

§ 4. Minister Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości i Prezesem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określa zasady dysponowania środkami funduszu, a w szczególności tryb planowania i wykonywania oraz sposób rozliczeń funduszu z budżetem centralnym.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1965 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

174

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 czerwca 1965 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zawieszania prawa do renty oraz zasad wypłacania inwalidzkiej renty wyrównawczej.

Na podstawie art. 31 ust. 4, art. 39 ust. 7 i 8 i art. 45 ust. 5 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97 i z 1965 r. Nr 14, poz. 98), art. 15 ust. 5 i art. 41 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 98 i Nr 36, poz. 164, z 1959 r. Nr 14, poz. 75 i z 1961 r. Nr 6, poz. 39) oraz art. 9 ust. 5, art. 14 ust. 6 i art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 99) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 6 maja 1958 r. w sprawie zawieszania prawa do renty oraz zasad wypłacania inwalidzkiej renty wyrównawczej (Dz. U. z 1958 r. Nr 26, poz. 111 oraz z 1962 r. Nr 24, poz. 110 i Nr 43, poz. 205) wprowadza się następujące zmiany:

1) po § 6 dodaje się § 6a w brzmieniu:

„§ 6a. 1. Rencistom uprawnionym do renty starczej albo do renty inwalidzkiej, zaliczonym do II lub III grupy inwalidów, osiągającym zarobki wyższe niż wymienione w § 2 ust. 2, wypłaca się rentę wraz z przysługującymi dodatkami w po-

łowie, jeżeli zarobki te osiągane są z tytułu zatrudnienia wykonywanego w zakładzie rzemieślniczym prowadzonym przez rzemieślnika świadczącego usługi dla ludności lub rolnictwa albo wykonującego inne rodzaje działalności w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 35 ustawy z dnia 29 marca 1965 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników (Dz. U. Nr 13, poz. 90).

2. Osobie uprawnionej do renty rodzinnej, osiągającej zarobki wyższe niż wymienione w § 2 ust. 2 z tytułu zatrudnienia określonego w ust. 1, rentę tę wraz z przysługującymi dodatkami wypłaca się w połowie, gdy renta wypłacana jest na jednego członka rodziny.”;

2) w § 7:

a) w ust. 1 po wyrazach „renty inwalidzkie” dodaje się wyrazy „dla II i III grupy inwalidów”,

b) w ust. 2 po wyrazach „określone w ust. 1” dodaje się wyrazy „lub w § 7a”;

3) po § 7 dodaje się § 7a w brzmieniu:

„§ 7a. Rencistom uprawnionym do renty starczej albo

do renty inwalidzkiej, zaliczonym do II lub III grupy inwalidów, którzy z tytułu prowadzenia zakładów rzemieślniczych opłacają podatek obrotowy i dochodowy lub osiągają dochód w kwotach wyższych niż określone w § 7 ust. 1 pkt 1, renty te wraz z przysługującymi dodatkami wy-

placa się w połowie, jeżeli wykonują działalność, o której mowa w § 6a ust. 1."

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1965 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

175

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 czerwca 1965 r.

w sprawie dodatków do rent z tytułu pracy naukowej.

Na podstawie art. 58 ust. 3 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97 i z 1965 r. Nr 14, poz. 98) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Okres pracy naukowej wymagany do przyznania dodatku do renty starczej pracownikowi, który w chwili osiągnięcia wieku starczego wykonywał tę pracę, wynosi co najmniej 15 lat, a jeżeli pracownik powołany został na stanowisko wymienione w art. 58 ust. 2 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97 i z 1965 r. Nr 14, poz. 98), zwanego dalej „dekretem”, po ukończeniu 55 roku życia — co najmniej 10 lat.

2. Okres pracy naukowej wymagany do przyznania dodatku do renty starczej pracownikowi, który w chwili osiągnięcia wieku starczego wykonywał pracę inną niż naukowa, wynosi co najmniej:

- 1) 25 lat dla mężczyzny i 20 lat dla kobiety albo
- 2) 15 lat, pod warunkiem, że przejście z pracy naukowej do innej pracy, wykonywanej w chwili osiągnięcia wieku starczego, nastąpiło ze względu na stan zdrowia, w drodze wyboru, przeniesienia służbowego lub innego zarządzenia.

§ 2. 1. Okres pracy naukowej wymagany do przyznania dodatku do renty inwalidzkiej pracownikowi, który w chwili powstania inwalidztwa wykonywał tę pracę, wynosi co najmniej 5 lat w ciągu ostatnich 10 lat przed powstaniem inwalidztwa.

2. Okres pracy naukowej, o którym mowa w ust. 1, nie jest wymagany, jeżeli pracownik ubiega się o dodatek do renty inwalidzkiej z tytułu inwalidztwa powstałego wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej, pozostających w związku z tą pracą.

3. Okres pracy naukowej wymagany do przyznania dodatku do renty inwalidzkiej pracownikowi, który w chwili powstania inwalidztwa wykonywał pracę inną niż naukowa, wynosi co najmniej 10 lat, przy czym prawo do dodatku powstaje, jeżeli:

- 1) przejście z pracy naukowej do innej pracy, wykonywanej w chwili powstania inwalidztwa, nastąpiło ze względu na stan zdrowia, w drodze wyboru, przeniesienia służbowego lub innego zarządzenia,
- 2) przerwa między ustaniem pracy naukowej a powstaniem inwalidztwa nie przekraczała 5 lat.

§ 3. 1. Do okresu pracy naukowej, wymaganego do przyznania dodatku do renty starczej lub renty inwalidzkiej z tytułu inwalidztwa powstałego z innych przyczyn niż wypadek w zatrudnieniu lub choroba zawodowa, pozostające w związku z tą pracą, zalicza się okresy pracy na stanowiskach wymienionych w art. 58 ust. 2 dekretu, wykonywanej w wymiarze nie mniejszym niż połowa obowiązkowego wymiaru zajęć, niezależnie od tego czy praca ta wykonywana była przed czy po wejściu w życie rozporządzenia.

2. Do okresu, o którym mowa w ust. 1, zalicza się również:

- 1) okresy pracy na stanowisku zastępcy profesora, jeżeli z pracy tej pracownik przeszedł do pracy naukowej, oraz
- 2) okresy, o których mowa w art. 8 dekretu, jeżeli bezpośrednio przed tymi okresami pracownik wykonywał pracę naukową.

§ 4. 1. Osobom powołanym przed dniem wejścia w życie rozporządzenia na stanowisko profesora, docenta etatowego lub samodzielnego pracownika naukowo-badawczego do okresu pracy naukowej wymaganego do przyznania dodatku mogą być zaliczone — poza okresami wymienionymi w § 3 — również okresy pracy naukowo-badawczej lub zawodowej, wykonywanej przed powołaniem na to stanowisko w dziedzinie objętej działaniem szkoły wyższej, wyższej szkoły zawodowej, placówki naukowej lub naukowo-badawczej albo w dziedzinie pokrewnej.

2. Zaliczenia okresów pracy, o której mowa w ust. 1, dokonuje dla pracowników:

- 1) szkół wyższych i wyższych szkół zawodowych — minister sprawujący nadzór nad tymi szkołami, po wysłuchaniu opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego (Rady Wyższego Szkolnictwa Artystycznego);
- 2) Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych, instytutów naukowo-badawczych oraz innych placówek uprawnionych do zatrudniania pracowników naukowo-badawczych — Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk lub właściwy minister, po wysłuchaniu opinii Głównej Komisji Kwalifikacyjnej;
- 3) wyższych szkół wojskowych i wojskowych instytutów naukowo-badawczych oraz innych placówek wojskowych uprawnionych do zatrudniania pracowników naukowo-badawczych — Minister Obrony Narodowej, po wysłuchaniu opinii Rady Wyższego Szkolnictwa Wojskowego.

§ 5. 1. Wysokość dodatku oblicza się od renty, która przysługiwałaby wyłącznie od zarobków uzyskiwanych z pracy naukowej, przy czym przy ustalaniu tych zarobków stosuje się odpowiednio przepis art. 10 dekretu.

2. Wysokość dodatku oblicza się od renty (ust. 1) bez jakichkolwiek innych dodatków.

§ 6. W razie ponownego ustalenia wysokości renty na podstawie art. 32 lub 43 dekretu:

- 1) wysokość dodatku ulega ponownemu ustaleniu, jeżeli nową wysokość renty ustala się od zarobków z pracy naukowej,
- 2) wysokość dodatku nie ulega zmianie, jeżeli nową wysokość renty ustala się od zarobków z pracy innej niż praca naukowa.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 9 kwietnia 1965 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz